

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.248 van 23 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn Derkar, een subdistrict van Zakho in de provincie Dohuk, Noord-Irak. U verklaart een soennitische Koerd te zijn en tot de Ajam-stam, een substam van de Sindi-stam, te behoren. U zou samen met uw ouders, uw zus en uw neef Nertchivan (M. A. H. S.) (OV W en CG W) in Derkar gewoond hebben. Voor jullie vertrek zouden jullie in de wijk Shahidan geleefd hebben en dit omdat de vader van Nertchivan een martelaar was van de "Anfal"-operatie in 1988. Nertchivan zou sinds zijn tweede levensjaar opgevoed zijn als een zoon van uw vader. Uw vader zou al jaren werkzaam zijn geweest als "Peshmerga" (Koerdische strijder) in de Barzan-regio.

Enkele maanden vóór zijn dood zou uw vader aangegeven hebben dat hij wilde hertrouwen omdat hij nog kinderen wilde. Iedereen in het gezin dacht dat het om een grap ging. Op 7 september 2007 zou het lijk van uw vader door de politie naar huis zijn gebracht. Hij zou namelijk een vrouw van een subclan van de Barzani-clan hebben meegenomen en vervolgens twee leden van haar familie hebben vermoord toen die hen achtervolgden. Uiteindelijk zou uw vader zelf zijn neergeschoten, het lot van de vrouw is

onduidelijk. De politie van de regio Barzan zou aanvankelijk via een zekere Harivan in de wijk Shahidan naar uw huis hebben geïnformeerd. De auto van uw vader, een opel vectra, zou ook door de politie thuis zijn afgezet. Er zou geen proces-verbaal zijn opgesteld en er zouden ook geen vragen gesteld zijn aan uw familie. Een uur later zou het lijk naar de "Grote Moskee" in Derkar zijn gebracht. De begrafenisceremonie zou drie dagen geduurd hebben. Op 15 september 2007 zou een delegatie van wijzen naar de familie van de vrouw van de Barzani-clan zijn gegaan om te horen of er een verzoening mogelijk was. Zij zouden echter hebben laten weten dat ze op wraak zinnen en geen andere regeling aanvaardden. Ze zouden weervraak willen nemen door twee mannelijke familieleden om te brengen, zijnde uzelf en Nertchivan. Nertchivan zou zich als pleegzoon hebben willen opofferen maar dat zou uw moeder niet toestaan. Ze zou jullie beiden naar het buitenland hebben gestuurd om jullie te sparen. De auto van uw vader werd verkocht en uw moeder zou geld hebben geleend bij haar familie (ze zou ondermeer de gronden van de vader van Nertchivan verkopen).

Jullie verlieten Irak op 22 september 2007. Via Turkije zouden jullie op illegale wijze naar België zijn gereisd waar jullie op 24 oktober 2007 zijn aangekomen en waar jullie de volgende dag asiel hebben aangevraagd. Begin februari 2008 zou u hier in België, via een onbekende die naar uw regio in Irak is gereisd, in het bezit zijn gekomen van uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs. U zou echter sinds uw verblijf in België geen enkel nieuws meer hebben vernomen van uw familie aldaar. Na het gehoor op het Commissariaat-generaal hebt u op 10 maart 2008 een fax van de overlijdensakte van uw vader en van uw oom, de vader van Nertchivan, neergelegd."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève. Uw relaas mist aan geloofwaardigheid en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst stelde u bij aankomst in België tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werd geboren op **1 oktober 1988** terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS uw identiteitskaart voorlegt die **4 juli 1988** als geboortedatum vermeld (gehoorverslag CGVS, p. 2 en verslag DVZ, vraag 4). U hierop gewezen zegt u dat u zich uw correcte geboortedatum herinnert omdat u nu uw identiteitskaart bij zich heeft. Deze uitleg is opmerkelijk. Indien u moeilijkheden had om uw juiste geboortedatum voor de geest te halen had u dit onmiddellijk kunnen melden bij DVZ. Dat u dit niet deed maar klaarblijkelijk een onjuiste of fictieve datum opgaf doet twifelen aan uw oprechtheid.

Vervolgens blijft u heel **vaag en onduidelijk** over de omstandigheden waarin uw vader is omgekomen en betreffende datgene wat zich daarna heeft afgespeeld. Ondermeer dient u het antwoord schuldig te blijven op de vraag tot welke subclan de vrouw, met wie uw vader wou huwen en die hij ontvoerde, behoort. Hij zou ook twee leden van diezelfde

clan hebben neergeschoten (gehoorverslag CGVS, pp. 7, 11 en 13). Het is zeer merkwaardig dat u niet weet welke subclan van de Barzani-stam u moet vrezen, nochtans de reden waarom u uw land ontvluchtte (gehoorverslag CGVS, pp. 7, 8 en 12). U kent ook niet de naam van de vrouw, noch van haar twee mannelijke familieleden, noch van de personen die op hun beurt uw vader hebben gedood. Het argument dat u opwerpt, namelijk dat u kort daarna al vertrokken bent waardoor u de naam niet hebt kunnen achterhalen (gehoorverslag CGVS, p. 7), is geen afdoende verklaring. U weet immers niet te verduidelijken wie u precies zou moeten vrezen. Nochtans had u op verschillende wijzen, bijvoorbeeld via de politie ofwel via uw bemiddelaars die naar de clan zelf zijn toegestapt om te onderhandelen, hun identiteit kunnen achterhalen (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 8). Het is dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat u niet weet tot wie "de wijzen van Derkar", die in uw plaats zijn gaan onderhandelen met de gedupeerden, zich hebben gericht. U zou het hen nadien ook niet hebben gevraagd. Deze houding wijst op een absolute desinteresse voor wat zich heeft voorgedaan en is niet verenigbaar met uw beweerde vrees voor vervolging. Verder weet u evenmin aan te geven waar precies het incident zich heeft voorgedaan, u kan alleen stellen dat het in de regio Barzan was (gehoorverslag CGVS, p. 7). Wat er met de vrouw is gebeurd weet u niet. Op de vraag welke politie het lijk van uw vader naar huis bracht moet u eigenlijk toegeven dat u het niet weet, het kan zowel de politie van Barzan zijn geweest als een politie-eenheid uit een andere regio (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw relaas is dusdanig vaag en onduidelijk dat dit in hoge mate afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Voorts is het opmerkelijk dat u sinds uw verblijf in België **geen nieuws meer** heeft over uw achtergebleven familie (moeder, zus, oom en neef) in Derkar. Nochtans zouden zij ook het slachtoffer kunnen worden van één of andere wraakactie. U stelt geen contact te kunnen opnemen met hen omdat u geen telefoonnummers hebt meegenomen toen u vertrok (gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze verklaring is opnieuw zeer bedenkelijk aangezien uw reis duidelijk op voorhand door uw moeder werd gepland en er toch afspraken moeten zijn gemaakt hoe jullie elkaar (hetzij vanuit Irak, hetzij vanuit België) konden contacteren. U stelt weliswaar dat jullie thuis geen telefoon hebben maar dat jouw oom, zowel als sommige andere dorpelingen, wel een telefoonaansluiting heeft (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 13). De vraag dringt zich op waarom u het nummer van uw oom niet had kunnen meenemen om naderhand uw familie te contacteren of waarom u niemand anders in het dorp zou kunnen bellen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw gebrek aan initiatief om de actuele situatie van uw familie op te volgen ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees. Meer zelfs, u verklaart dat u via een vriend van uw vriend Adel in Antwerpen, die naar Irak is afgereisd, uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs kon laten overbrengen. Die persoon, wiens naam of identiteit u niet kent, zou persoonlijk naar uw moeder zijn gegaan om de gevraagde documenten in ontvangst te nemen en vervolgens mee te brengen naar Antwerpen. Opnieuw is het totaal ongeloofwaardig dat iemand persoonlijk uw documenten bij uw familie in Noord-Irak zou zijn gaan afhalen terwijl u naderhand zelf geen enkele moeite zou hebben gedaan deze persoon te ontmoeten en vragen te stellen over de toestand van uw moeder en zus. U zou via een tussenpersoon, uw vriend Adel, de documenten in handen hebben gekregen. Noch rechtstreeks noch onrechtstreeks (via Adel) zou u hebben geïnformeerd naar het lot van uw achtergebleven familie. Dit is flagrant! U weet zelfs niet wie die persoon was die uw familie heeft ontmoet en het nodige heeft gedaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Nochtans kon u dit via Adel zonder enig probleem snel te weten komen.

Daarnaast is het hoogst merkwaardig dat u kort na het gehoor op het Commissariaat-generaal, namelijk op 10 maart 2008, een gefaxte overlijdensakte van uw vader hebt kunnen voorleggen terwijl u in eerste instantie aangaf dat er **geen overlijdensakte was** omdat jullie het lijk van uw vader niet naar het ziekenhuis gebracht hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6). Wat het document zelf betreft dient te worden vastgesteld dat het geen origineel betreft, wel een fax met beperkte leesbaarheid. Het is ook opmerkelijk te noemen dat er in de overlijdensakte staat dat uw vader **een natuurlijke dood** is gestorven (zie vertaling toegevoegd aan het administratieve dossier).

In de marge moet ook aangestipt dat u enerzijds verklaart dat de familie van de ontvoerde vrouw enkel en alleen uit was op bloedwraak, terwijl anderzijds uit uw relaas blijkt dat u na de feiten (op 7 september) nog een tweetal weken in Derkar bleef, tot 22 september, zonder dat u éénmaal persoonlijk bent lastiggevalen door iemand van deze familie. Indien deze familie, zoals u stelt, onverwumbaar is en enkel en alleen via het vergieten van bloed de zaak wil oplossen, is het toch wel opvallend dat u in die periode, tijdens dewelke u overigens gewoon thuis bleef, nooit bent benaderd door iemand van hen maar alle tijd had om uw vluchtreis voor te bereiden (gehoorverslag CGVS, p. 10-11).

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat er geen verder geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Aldus bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Tot slot, uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tenslotte, de door u neergelegde documenten, namelijk uw originele identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, zijn niet van die aard zijn om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen gezien ze geen bijkomende elementen aan uw asielrelaas toevoegen. De fax van de overlijdensakte van uw oom Mohamed (A. H.) toont enkel aan dat hij overleden is (aan een natuurlijke dood, zo staat vermeld), maar voegt evenmin extra elementen aan uw asielrelaas toe.

Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw neef, MOHAMED (A. H. S.) Nertchivan, die zich op hetzelfde asielmotief baseert als u, ook een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

3.2. Verzoeker beroept zich op de schending van de materiële motiveringsplicht. Hij volhardt in zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) en stelt dat zijn relaas niet begrepen werd.

Verzoeker bevestigt dat de subclan van de vrouw met wie zijn vader nog kinderen wenste, hem en zijn pleegbroer met de dood bedreigde, waarbij zij niet wilden denken over enige andere regeling, maar uit waren op bloedwraak.

Waar het CGVS hem verwijt dat hij niet kan verduidelijken wie hij vreest, haalt verzoeker aan dat het een subclan van de Barzani-clan betreft en dat hij niet meer informatie kan verstrekken.

Verder bevestigt verzoeker dat zijn leven in gevaar is en betoogt hij dat de nationale autoriteiten hem geen bescherming kunnen bieden.

Hij bevestigt tevens dat hij geen contact heeft met zijn familie in Noord-Irak.

Ter staving van zijn verklaringen legde verzoeker een overlijdensakte van zijn vader neer. Hij stelt dat deze gedood werd en dus niet, zoals vermeld op het document, aan een natuurlijke dood is overleden.

Verzoeker werpt op dat hij inderdaad van 7 tot 22 september in Derkar verbleef maar dat hij in vrees leefde en hij geluk had dat hij niet werd aangevallen door de familie van de vrouw. Hij wijst erop dat beide families tijdens deze periode nog trachtten te onderhandelen om de bloedwraak af te kopen, wat niet gelukt was.

3.3. De Raad merkt op dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker beperkt zich in hoofdzaak tot het betwisten van de vaststellingen in de bestreden motivering en het herhalen van zijn eerdere verklaringen, hetgeen geenszins volstaat om deze motivering *in concreto* te weerleggen.

De bestreden beslissing oordeelt op goede grond dat verzoekers geloofwaardigheid ondermijnd wordt doordat hij (i) een kopie van zijn identiteitskaart neerlegde waarin een andere geboortedatum vermeld staat dan deze die hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde (ii) uiterst vage en onduidelijke verklaringen aflegde over de omstandigheden waarin zijn vader is omgekomen (iii) niet weet wie hij precies moet vrezen aangezien hij niet weet om welke subclan van de Barzani-stam het gaat, de naam van de vrouw met wie zijn vader wou huwen niet kent, noch die van de twee familieleden die door zijn vader gedood zouden zijn, noch die van de personen die zijn vader gedood zouden hebben, waarbij kan worden opgemerkt dat hij evenmin pogingen heeft ondernomen om de identiteit van voormelde personen te achterhalen, terwijl “de wijzen van Derkar” met de gevreesde familie onderhandeld zouden hebben, waardoor hun identiteit logischerwijze kon achterhaald worden, hetgeen wijst op fundamenteel gebrek aan interesse (iv) niet weet waar het incident zich heeft voorgedaan (v) evenmin weet wat er precies met de vrouw gebeurd is (vi) niet kan zeggen welke politie-eenheid het lijk van zijn vader haar huis bracht (vii) aanvankelijk verklaarde dat er geen overlijdensakte van zijn vader bestond, terwijl hij naderhand een faxkopie van dit document voorlegde, waarin bovendien vermeld staat dat zijn vader een natuurlijke dood is gestorven, hetgeen niet overeenstemt met verzoekers verklaringen (viii) geen ernstige pogingen ondernomen heeft om in contact te komen met zijn familie in Irak teneinde zich te informeren over de actuele situatie daar, terwijl hij wel in staat was een persoon, wiens identiteit hij overigens niet kent, naar zijn moeder te sturen om zijn identiteitsdocumenten op te halen. Verzoeker heeft hierbij echter niet gevraagd naar het lot van zijn achtergebleven familie, hetgeen in belangrijke mate afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees. Bovenstaande vaststellingen raken de kern van verzoekers asielrelaas en doen zijn geloofwaardigheid geheel teniet.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat aan de ernst van verzoekers vrees tevens afbreuk wordt gedaan door het feit dat hij nog een tweetal weken in Derkar verbleef zonder dat hij benaderd werd door iemand van de door hem gevreesde familie. Dat verzoeker geluk had en dat er in die periode nog onderhandeld werd om de bloedwraak af te kopen wordt niet afdoende geacht om deze motivering te weerleggen, gezien hij verklaarde dat de onderhandelingen reeds op 15 september 2007 eindigden en de leden van de Barzani-stam zouden gezworen hebben wraak te nemen op verzoeker en zijn neef (administratief dossier, stuk 6, p. 3), terwijl hij op 22 september 2007 het land verliet en onderwijl niet werd bedreigd. Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers stelling dat hij geen bescherming kan verkrijgen van de nationale autoriteiten een loutere bewering betreft, welke hij niet verder onderbouwt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming en stelt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c, gelet op zijn afkomst uit Irak.

4.2. De Raad stelt vast dat uit de informatie in het administratief dossier (stuk 11: “landeninformatie”) blijkt dat de situatie op dit ogenblik in Noord-Irak niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980, hetgeen door verzoeker niet wordt weerlegd door enig begin van bewijs.

Derhalve kan aan verzoeker, zijn ongeloofwaardige verklaringen mede in acht genomen (zie sub 3.3), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 september 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.